

Ο Γάλλος συγγραφέας Robert Thomas, από τα πρώτα του θεατρικά βήματα, είχε γοητευθεί από το είδος της αστυνομικής κομεντί. Το “Μάντεψε ποιος θα πεθάνει απόψε”, Ελληνική απόδοση του έργου του 8 Femmes (οκτώ γυναίκες) φιγουράρει ως το πλέον επιτυχημένο. Κέρδισε το '61 το βραβείο Hachette Prix du Quai des Orfevres ενώ σαράντα χρόνια αργότερα ο François Ozon το μετέφερε στον κινηματογράφο με τις διάσημες Γαλλίδες μούσες Catherine Deneuve, Fanny Ardant και Emmanuelle Béart.

Η Ελληνική του εκδοχή, την οποία επιμελήθηκαν ως διασκευή και σκηνοθεσία οι Θανάσης Παπαθανασίου-Μιχάλης Ρέππας, ανέβηκε από τις 11 Οκτωβρίου στο θέατρο Κάτια Δανδουλάκη. Είναι τόσο η πρώτη φορά που το διδύμο αναλαμβάνει να διαχειριστεί τέτοιο θεατρικό είδος, όσο και η πρώτη φορά που η πρωταγωνίστρια μας παρουσιάζει τέτοιο ρεπερτόριο.

Σε ότι αφορά το αντικείμενο των πρώτων, ας μου επιτραπεί η άποψη ότι το “ελληνοποίησαν” περισσότερο από ότι έπρεπε. Ο στόχος τους ήταν προφανής. Να το φέρουν στα μέτρα του σημερινού μέσου ημεδαπού. Να το καταστήσουν ευχάριστα εύπεπτο. Είναι σαφές ότι πέτυχαν στην αποστολή τους. Αποδεικτικό το πόσο συχνά χαχανίζει το κοινό, καθώς αποδέχεται με χαρά τις ατάκες.

Σε επίπεδο ερμηνείας κανείς δεν υστερεί. Τρεις κυρίες και τρεις άνδρες ανταποκρίνονται στους ρόλους τους, κινούνται με άνεση πάνω στο σανίδι, πλάθουν ευθύς εξ' αρχής το χαρακτήρα που ερμηνεύουν, κερδίζοντας το κοινό. Η Κάτια Δανδουλάκη λεπτή και λυγερή, απίστευτη τω όντι στα 66 της έτη, ο Αλέξανδρος Αντωνόπουλος καθαρά άνετος, ο Τάσος Χαλκιάς επιτηδευμένα αργός, η Τζόυς Ευειδή ουσιαστικά με διπλό ρόλο, η Ελένη Κρίτα ως αντιπαθής της παρέας και ο Παντελής Καναράκης επίσης με διττό ρόλο

Το σκηνικό είναι ένα και μοναδικό, χωρίς να αποτελεί μομφή, να μην λησμονούμε την δύσκολη περίοδο που διανύουμε, εξ' άλλου είναι φροντισμένο και δίνει το κλίμα του ορεινού καταλύματος. Υπερβολικά υψηλή, όμως, η στάθμη του ήχου της παράστασης, υπερκαλύπτει και τις ανάγκες των ηλικιωμένων με προβλήματα ακοής και σχεδόν τρομάζει τους έχοντες καλή ακοή.

Για την πλοκή δεν γράφω κάτι, παρά το γεγονός ό,τι, χτίζεται γύρω από την αρχή: ανατροπή πάνω στην ανατροπή. Ότι και να σκεφτεί, υποθέσει ο θεατής, είναι εξαιρετικά απίθανο να μαντέψει το φινάλε και εδώ ακριβώς κλέβει τις εντυπώσεις ο Robert Thomas.

Δυο κουβέντες επίσης για το κοινό, που δεκαπέντε λεπτά μετά την υποτιθέμενη έναρξη της παράστασης εξακολουθούσε να εισέρχεται ομαδόν, που πέντε λεπτά μετά την καθυστερημένη έναρξη συνέχιζε να έρχεται, που κατανάλωνε ποπ κορν και αναψυκτικά κατά τη διάρκεια, που κάποιοι από τους 500 και πλέον παριστάμενους συνομιλούσαν στα κινητά τους, πληκτρολογούσαν μηνύματα κλπ.

Τέλος μια κρίση για το πρώην θέατρο «Σούπερσταν», το οποίο ανακατασκευάστηκε μεν εξ ολοκλήρου το 1994, από την Κάτια Δανδουλάκη, όπως τουλάχιστον πληροφορούμαστε από το διαδίκτυο, αλλά την κόπωση του τη δείχνει. Οι 30 σειρές καθισμάτων με 20 καθίσματα στην κάθε σειρά, καλό θα ήταν να τα χώριζε ένας διάδρομος. Ικανή δικαιολογία αποτελεί η κρίση των ημερών που για να κάνει μια παράσταση βιώσιμη πρέπει η αίθουσα να είναι ασφυκτικά γεμάτη. Ενίοτε και με τις έξτρα θέσεις που εξασφαλίζουν στο τέλος των σειρών μερικές καρέκλες σκηνοθέτη. Δεν θα μπορούσε το θέατρο να περάσει αλώβητο από την κρίση...

Συντελεστές

Διασκευή-σκηνοθεσία: **Θανάσης Παπαθανασίου-Μιχάλης Ρέππας.**

Παίζουν: **Κάτια Δανδουλάκη, Αλέξανδρος Αντωνόπουλος, Τάσος Χαλκιάς, Τζόυς Ευείδη, Ελένη Κρίτα, Παντελής Καναράκης.**

Σκηνικά: **Μαίρη Τσαγκάρη**

Κοστούμια: **Έβελυν Σιούπη**

Φωτισμοί: **Κατερίνα Μαραγκουδάκη**